

Lárai Eszter

Nő feketében

Fekete zsákban él a nő. Fekete zsákban.
Feketében jár-kel. Talpig feketében.
Fekete zsákja a háza, lakása, zárkája.
Két ablak van vájva szeme elé,
kicsi, fekete csipke függönyözi el,
kilát, ha ki akar látni a szabadba.
Ennyit látok a nőből: fekete zsákot,
arctalan, melletlen, lábatlan mozdulatot,
érezem az idegen erőt, mi zsákba gyúrte ezt a nőt.
Nem látszik az arca, szemének a színe,
szégyen marta vonásai, szeme szín koldulása.
Jön egy másik fekete lény mögötte.
Olyan egyformák, mintha klónoznák őket.
Fekete rabok a mozgatható külön zárkákban,
a huszonegyedik századi Európában.

Nem tudhatom, hogy ő mit érez,
de azt tudom, hogy én mit éreznék
fekete senkiként.

Száll

Magyar vagyok,
ezért mindig szálllok:
felszálllok a villamosra,
leszálllok a buszról,
beszálllok a taxiba,
és felszálllok a repülőre,
majd megszálllok egy szállodában.

LÁRAI ESZTER (1963) költő, irodalomtörténész. Verseskötetei: *Idő-gettó*, *Tollbafojtás*.

Az biztos, hogy egy nép se
szálldos annyit, mint a magyar.
Ez egy kis büszkeséggel tölt el,
egy szál magamban
a buszmegállóban.

Az ótörök mitológia koronás termékenység istenasszonya. Kirgizisztán, Tokmok közelében, 1995